

Слобода је данас, као што је увек и била, темељ за привредни развој, пристојно образовање, коришћење природних ресурса на сопственој територији, воде, струје, коришћење за исхрану пољопривредних производа произведених на сопственој територији, па чак и коришћење канализационе мреже.

Супротно од слободе је ропство.

Да би се данас, 2011. године, у нашој малој заједници, у Србији, живело у слободи, морају претходно бити извршени одређени задаци, а извршење тих задатака је основа за остварење јасних, унапред постављених циљева.

Због ограничености војног буџета, треба између јачања ратног ваздухопловства и јачања против-ваздушне одбране, изабрати јачање против-ваздушне одбране.

Такви циљеви, задаци и начин извршења постављених задатака, што је све предуслов за живот у слободи, тема су овог текста.

1. Држава Србија мора да развија војску и планира војну одбрану. Тврђења да „ми више немамо непријатеља“ и „ако ми никог не нападнемо, неће ни нас нико напасти“ не треба озбиљно узимати у обзир.

2. За све мушкарце, здравствено способне, служење војног рока треба да буде обавезно и да траје око три месеца. За жене војна обавеза треба да буде на добровољној основи.

Бројност јединица диверзаната, контрадиверзаната, извиђача, дакле јединица посебне намене, треба вишеструко повећати и њихов војни рок треба да траје око шест месеци.

3. Вишецевне ракетне бацаче „Огањ“, домаће производње, треба модернизовати, тако да им домет буде повећан на око 50 километара, а прецизност палбе софтверски знатно унапређена. Ако је нешто домаће производње, може да буде произведено у довољној количини, а руководство државе Србије ће одредити шта то значи „довољна количина“.

4. Због ограничености војног буџета, треба између јачања ратног ваздухопловства и јачања против-ваздушне одбране, изабрати јачање против-ваздушне одбране.

По наводима „Гласа Русије“, из априла ове године, држава Србија припрема модернизацију армије, прву модернизацију српске армије после 1999. године, укупно треба да буде утрошено око три милијарде долара, средства ће бити обезбеђена на основу руског кредита, циљ је модернизација ратног ваздухопловства, противваздушне одбране и радиотехничких трупа, размишља се о куповини ловаца четврте генерације МИГ 29М и СУ-30, а није искључена ни куповина два дивизиона противракетног комплекса С-300 (или извозне варијанте С-400) и радиолокационих станица.

У вези са системом С-300 и његовом унапређеном верзијом С-400, треба знати да је овај систем један од најмоћнијих противавионских и противракетних система који тренутно постоје, да је у стању да уништава авионе и крстареће ракете на свим висинама борбене примене, почевши од 10 метара, да захваљујући вертикалном старту ракета може да гађа циљеве који лете из било ког правца а да при томе не ротира лансирни уређај у правцу доласка ракета и осталих летећих објеката, да у борбени положај долази за мање од пет минута, да радијус дејства, зависно од верзије система, износи од око 100 километара па све до 400 километара, зависно од мете и коришћеног пројектила-пресретача, да би српској војсци, вероватно, за покривање целе територије Републике Србије, била потребна три таква система, и да би све то коштало нешто мање од милијарду долара.

Припреме војске Србије, засноване на јачању противваздушне одбране и мобилних артиљеријских јединица, требало би да трају 5 до 7 година.

У вези са авионом СУ-30, као варијантом засноване на платформи СУ-27, треба знати да

је то производ фабрике Сухој, грађен крајем осамдесетих година прошлог века, да је, технолошки, овај авион „руско злато“, да је током процеса његовог пројектовања и изградње, од почетног детаљног плана, остало неизмењено само изабациво седиште и димензија гума на ногама главног стајног трапа, а све остало је измењено (као да је авион правио сам себе а не да су то чинили најбољи конструктори ондашњег Совјетског Савеза), да је то авион који има суперманеварске могућности, и да је зато, баш у циљу побољшања маневарских могућности, креиран на основи аеродинамички нестабилне платформе, па је тако први авион створен на основи „примењене теорије нестабилности и контроле хаоса“, да се стабилност у лету постиже четвороструким електричним командама лета, да је као базни авион постао основа за пројектовање тако разноврсне и успешне породице борбених авиона да у свету нема ниједног другог таквог примера, да је командант тактичке авијације Ратног ваздухопловства Француске, генерал В. Норлена, својевремено изјавио да „СУ-27 обједињује сва својства која би пилот-ловац волео да види у борбеном авиону“ (то је било време када је Француска била нешто другачија него данас), да је летећи на овом авиону пробни пилот Пугачов извео маневар под називом „кобра“, што је кратковремено превођење авиона из хоризонталног лета на нападни угао између 90 и 120 степени уз постепено враћање у почетни положај за исто време, да је маневар „кобра“ после тога постао борбени маневар, да има два изузетна мотора, са знатно дужим међуремонтним радним интервалом, у односу на моторе претходне генерације, да се

на овом авиону, између осталог, налази и уређај за инструментално навођење назван „Бирјуза“, који омогућава да авион лети и да се врати у базу, без утицаја пилота, па чак и да аутоматски слети са просечном видљивошћу, да су још крајем осамдесетих година двадесетог века пробни пилоти конструкторског бироа „Сухој“, такмичећи се са главним такмацем, америчким ловцем Ф-15 „Игл“ („Еагл“), кренули у обарање светских рекорда у класи авиона СУ-27 и да су, затим, оборили 27 светских рекорда (па се на том броју зауставили), да је у августу 1992. године дошло и до директног „пријатељског“ надметања ловаца СУ-27 и Ф-15 „Игл“, „прса у прса“, у Сједињеним Државама, изнад океана, далеко од обале, да је после 42 изведене „пријатељске“ борбе у ваздуху резултат био 42:0 за Русе, да је вођа руског пилотског тима, пуковник Харчевски, пре одласка, љубазно изјавио да су „победе остварене на рачун бољих маневарских карактеристика руских авиона а да је тактичка оспособљеност пилота била приближно истог нивоа“, (а мени се некако чини да оно што амерички „Топ ган“ пилоти могу у холивудским филмовима и својој машти, руски пилоти, у авиону СУ-27, могу у реалности), да ове импровизоване борбе у ваздуху између СУ-27 и „Игла“ нису описане ни у једном западном часопису, да је поменути пуковник (касније генерал) Харчевски, пилот који је, у авиону-двоседу СУ-27, у марту 2000. године, у ратну зону Чеченије, превезао председника Путина, да је овај авион ушао у наоружање моћних земаља Индије и Кине, а да су му врата оног дела света који називамо Западом остала затворена, што је, најзад, без икакве сумње, још један доказ за постојање (постојање!) онога, што се на Западу назива „слободно тржиште“.

Када војни буџет државе Србије не би имао ограничења онда би набавка авиона из

породице СУ-27 била прави избор.

5. Циљ против-ваздушне одбране државе Србије треба да буде да се око трећина авиона који полете у напад на њену територију не врати у базу.

Добро организована противваздушна одбрана, заснована на системима С-300 (или С-400), са добро увежбаним посадама, треба, у широком опсегу, да буде комбинована са постављањем лажних мета (радара, тенкова, мобилних артиљеријских оруђа), што је већ успешно коришћено у рату против Сједињених Држава (и НАТО-а), 1999. године.

Системи противваздушне одбране које војска Србије већ поседује, у рату 1999. године, потпуно су спречили авијацију Сједињених Држава да уништава тачкасте циљеве на земљи (оклопна возила и артиљеријска оруђа), и такви, већ постојећи системи би, уз систем С-300, добили нови задатак, а то је одбрана делова система С-300, поред заштите коју тај систем и сам има.

Припреме војске Србије, засноване на јачању противваздушне одбране и мобилних артиљеријских јединица, требало би да трају 5 до 7 година.

6. Услови за војну борбу државе Србије против окупације дела њене територије од стране Сједињених Држава знатно су повољнији данас него пре 12 година, године 1999. Сједињене Државе имају знатно мање ресурса и политичке воље за вођење једног таквог рата.

Рат за територијални интегритет државе Србије (ако и када до њега дође), наравно да значи и довођење у домет артиљеријске ватре америчке војне базе „Бондстил“, која се налази у близини Урошевца, око 30 километара од границе Косова и Метохије са осталим делом државе Србије.

7. Држава Србија има велики број официра са искуством реалног вођења рата и то је значајан војно-одбрамбени ресурс.

8. Дипломатија државе Србије треба да са НР Кином и Руском Федерацијом склопи договор и обезбеди подршку ових моћних земаља за јачање војне одбране и у случају претње ратом.

Договор би могао бити постигнут на основу тога што делови руководства Кине и Русије почињу да сумњају у рационалност политике руководства Сједињених Држава. Нападом на Либију, пљачкашка политика Сједињених Држава и њених држава-сателита довела је до губитка за кинеску привреду од неколико десетина милијарди долара. Више од 30 хиљада кинеских радника, запослених у Либији, враћено је кући.

Територија Републике Србије, у повољним околностима, могла би бити база за транспорт и продају кинеске робе у Југоисточној и Централној Европи, а не треба заборавити ни то, да роба произведена у Србији, уз учешће 51-ог процента домаћег рада и материјала, може да буде извезена у Русију без плаћања царине.

Треба да буде истакнуто, да за стручног, искусног, савесног, вредног, упорног и патриотски оријентисаног дипломату, тај задатак, мада тежак, није немогућ.

9. Држава Србија, у рату за територијални интегритет, (ако до њега дође), не треба да поштује закључке Међународног суда за ратне злочине у Хагу. Тај суд је инструмент за слабљење држава, сузбијање њихове политичке самосталности и, у крајњем, економску експлоатацију.

Ко је сагласан са ставом, да „ниједан политички пројекат на свету није вредан ни једне дечје сузе“, не треба да буде у руководству државе Србије.

10. Суштински интерес становника територије некадашње СФРЈ, који себе називају Хрватима, Бошњацима, Црногорцима, Македонцима, Мађарима, Словенцима, Словацима, исти је као и суштински интерес оних становника територије некадашње СФРЈ који себе називају Србима: пристојна здравствена заштита, добро образовање и

стабилна и напредна привреда.

Суштински интерес становника територије некадашње СФРЈ, који себе називају Хрватима, Бошњацима, Црногорцима, Македонцима, Мађарима, Словенцима, Словацима, исти је као и суштински интерес оних становника територије некадашње СФРЈ који себе називају Србима: пристојна здравствена заштита, добро образовање и стабилна и напредна привреда.

И пристојна здравствена заштита, и квалитетно образовање (посебно високо образовање као темељ за привредни развој заједнице), и економски напредак све су недоступнији становницима Сједињених Држава и Велике Британије, и ако те земље нешто ускраћују сопственом становништву, како се може очекивати да ће баш то допустити становништву других земаља.

По званичној статистици, у Сједињеним Државама има близу 50 (педесет) милиона становника који живе испод границе сиромаштва. Тај број је, вероватно, знатно већи, јер званична статистика, на разне начине, умањује велике, „непријатне“, бројеве, што је потврдио и бивши секретар за рад Сједињених Држава, почетком ове године, када је изјавио (а барем он то зна), да је проценат незапослених у Сједињеним Државама (који је тада износио око 9 процената) највероватније дупло већи.

Уз тренд пораста сиромаштва у Сједињеним Државама, јасно се уочава и тренд да мали проценат становништва поседује све већи проценат националног богатства. Средином последње деценије двадесетог века (влада председника Клинтона), око 10 процената становништва поседовало је око 80 процената националног богатства, десетак година касније већ је само један проценат становништва поседовао преко 60 процената националног богатства, а данас, 2011. године, један проценат становништва у Сједињеним Државама поседује око 95 (деведесет и пет) процената националног богатства. Распон плата у највећим америчким компанијама, који је средином седамдесетих година двадесетог века износио 1:40, порастао је до 2000. године четрдесет пута, и износио је 1:1200.

У Великој Британији, поред јасно израженог тренда концентрације све већег дела националног богатства у поседу све мањег броја становника, као у Сједињеним Државама, јасно је изражен и тренд да је све већем броју младих недоступно високо

образовање. Породице ниже средње класе, које су почетком двадесет првог века могле да на факултетима школују своју децу, свега 5-6 година касније то више нису могле, а неколико година касније, 2010. године, као да стање у високом школству није већ било довољно лоше, влада Велике Британије је, упркос насилним и упорним протестима, на факултетима утростручила школарине.

Нису све земље, срећом, усвојиле „модел сузбијања сиромаштва“ примењен у Сједињеним Државама и Великој Британији. Кина је, на пример, од 2000. до 2007. године смањила проценат становништва које живи испод границе сиромаштва од преко 17 процената на мало више од 9 процената. Држава Бразил је, такође, била веома успешна у борби против сиромаштва, јер је током мандата председника Луле, 30 (тридесет) милиона Бразилаца, „прескочило“ ту понижавајућу границу, „скоком“ у бољи живот.

На основу претходног може се закључити да циљ руководства Сједињених Држава на Балкану није да се становништву омогући да квалитетније живи, већ да се то становништво доведе у ропски положај, и да се на томе заснује беспошtedна економска експлоатација.

11. Припадност Европској унији није гаранција квалитетнијег живота и привредног просперитета. Квалитет здравствене заштите и образовања бољи је данас 2011. године у Републици Србији него у Грчкој и такво стање у Грчкој траје већ најмање двадесет година, што значи да је постојало дуго пре почетка последње економске кризе, 2007. године, и да се одржало све до данас.

И целокупна привреда републике Грчке у лошијем је стању данас, него у време пре приступања Европској унији.

Одбрана мале земље

Пише: Небојша Васовић
четвртак, 29 септембар 2011 15:57

Треба да буде наглашено да је став „да дамо Косово, па да живимо у миру“ погрешан, јер није у питању само Косово и Метохија, већ експлоатација свих ресурса које држава Србија поседује, на целој њеној територији, воде, електричне енергије, на крају чак и канализационе мреже.

Ропство нису само ропске сузе, ропство је крајња културна, образовна и економска беда.